

TEORIA ÈTICA

El bé com a espiritualitat (el fet religiós)

Les preocupacions de l'home quant al significat de **la vida i la mort, el món, l'existència o no d'un més enllà** es remunten al principi dels temps. En les pintures de les coves prehistòriques ja trobem exemples d'aquestes preocupacions.

Les **creences religioses** són una constant en totes les cultures. Repassant breument la història d'aquestes creences, veurem que no sempre han adoptat la mateixa forma.

L'home primitiu mostrava una actitud de submissió davant del poder de la natura; els mitjans amb què havia d'extreure de la natura el necessari per sobreviure eren escassos; aquesta dependència tan estreta, el menava a projectar les pors, les il·lusions, en la natura; d'aquesta manera la seva existència esdevenia en un món ple d'**intencionalitats**: un tro, un llamp, simples fenòmens físics es convertien en missatges d'éssers més poderosos. És per això que les primeres concepcions són conegudes com a concepcions **animistes (tot té ànima)**.

Aquesta primera concepció evoluciona amb el temps. En una època que ens és molt més propera (el món grecoromà) es mantenen aspectes de la concepció animista, però els poders que s'atribuïen als déus es personifiquen. Arribem al que s'anomena **politeisme**, és a dir, l'existència de molts déus (per exemple: Zeus, Apol·lo, Neptú...), i s'estableix una jerarquia i, a cadascun d'ells, se'ls reparteix una part de la vida i de la realitat.

